

REISINDRUKKEN

Nu het vacantieseizoen voorbij is, lijkt het mij wel eens aardig om enige "reisindrucken" op papier te stellen. Voor de schrijver is het prettig om opgedane ervaringen nog weer eens te beleven en voor de lezer zit er misschien enige lering voor een komende vakantieperiode in.

Omdat ik nog steeds Nederland niet voldoende naar mijn smaak ken, verbleef ik ook dit jaar binnen de grenzen van ons mooie landje. In tegenstelling wellicht tot vele andere touristen word ik altijd aangetrokken door woeste stille gebieden. Daar waar de bodem ^{niet} getuigt van vroegere bezoeken van mensen, in de vorm van ledige sigarettendoosjes, capsules van Coca Cola etc.

Waar moeten we deze gebieden in ons dichtbevolkte land vinden? Er zijn er gelukkig nog vele!

Door omstandigheden verbleef ik in het begin van de maand juli, gedurende de bekende hittegolf in Eindhoven. Daar maakten we kennis met het Brabantse landschap. Ik schrijf we, omdat ik in de gelegenheid was met een goede bekende die dezelfde interesse had, er op uit te trekken. Onze keus viel op de Lieropse heide, die omzoomd wordt door bossen, die weer afgewisseld worden door stukken bouwland. Wij dwaalden door het land, waar eens Vincent van Gogh's wieg had gestaan. Zijn geboortehuis in Nuenen met de daaraan verbonden vreemdelingenindustrie bezochten wij niet. Wij wilden van het ongerepte landschap genieten.

Veel melkvee zagen wij in deze streek uiteraard niet. Wel heel wat kippen. Terwijl we zo de heide doorkruisten en bij een ven gingen eten, maakten wij onze balans op. De flora was prachtig; overvloedige dophei en de planten, die zo verder in moerassig hoogveen willen groeien, als zonnedauw, klokjesgentiaan enz. Vogels hadden we nog niet veel gezien, evenals hagedissen. Tevoet zijn we daarna wat bosjes ingegaan, waar we nogal wat bessendragende heesters zagen. Plotseling werd de stilte verstoord door het opvliegen van een grote vogel, die we eerst voor een fazantenhen hielden. Bij nader bekijken, zowel met bloot oog als met de kijker bleek het een korhoen te zijn. De grootte van een kip en een korte staart, dus dikker dan een fazantenhen, maar de kleurtekening was ongeveer gelijk. Aangezien dit geen alledaagse vogel is, waren wij wel verrast. Onze speurtocht werd die dag bovendien beloond, aangezien wij nog een wielewaal en houtsnip signaleerden, terwijl we ook enige moerashagedissen konden vangen. Deze zijn kleiner dan de grote of zandhagedis. Met veel geduld en behendigheid lukt het je om deze vlugge ranke beestjes te vangen. Door elke ritseling worden ze verstoord.